

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

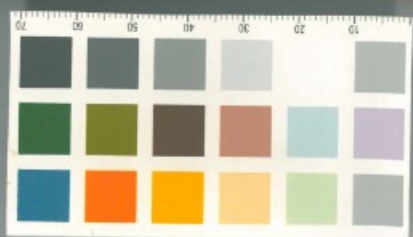
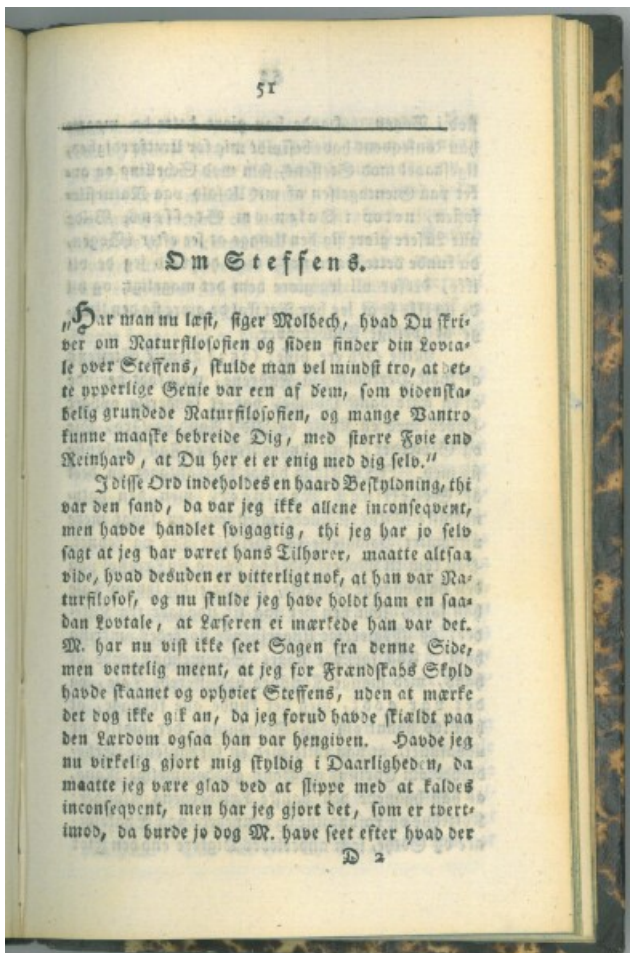
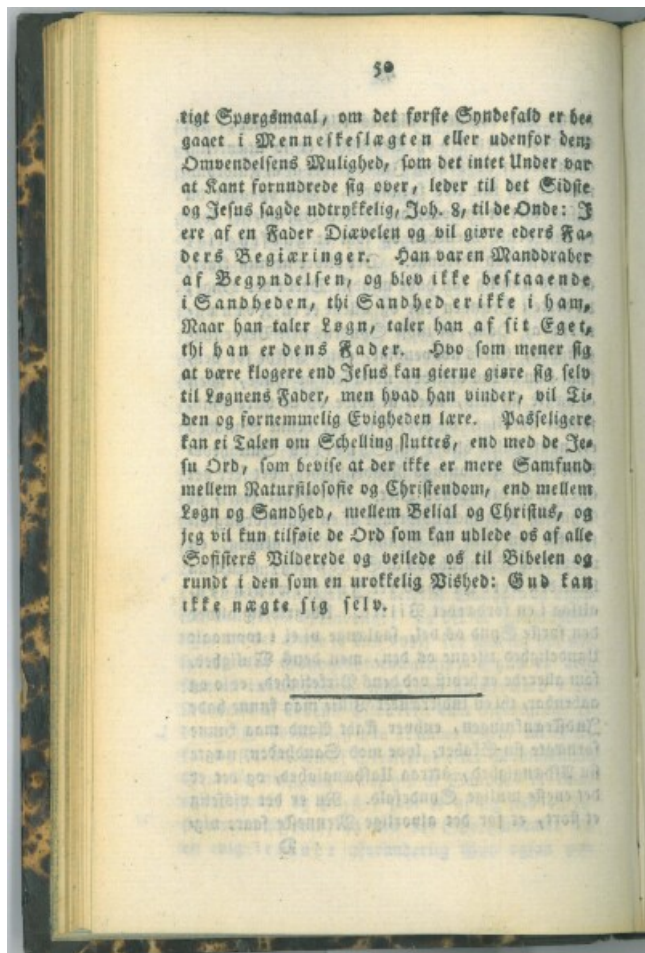
Titel: Krønikens Gienmæle

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Krønikens Gienmæle", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 50. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1813_208-txt-shoot-idm1286/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

stod i Bogen. Havde han gjort dette da maatte han consequent have beskylt mig for Uretfærdighed, ligesaa vel mod Steffens, som mod Schelling og andet paa Gjentagelsen af mit Udfald paa Naturfilosofien, netop i Taler om Steffens. Vilde alle Læsere gjøre sig den Ullage at see efter i Bogen, da kunde dette være nok, men det veed jeg de vil ikke, derfor vil jeg gjøre dem det maageligt; og vil de nu ikke se at jeg har det skal de gjøre sig den Ullage at springe Bladet over.

Mine Ord ere disse: (353) Henrik Steffens af tydt Herkomst paa Fædrene, men født herinde af en ægte dansk Kvinde, var et spæderlig opvakt Hoved med en Kraft og Ild i Mund og Ord, Die og Gebærder, som Ingen skal, men Gaa kan bryste sig med. I Tydskland havde han antaget en deel af Schellings Meninger, men den halv-nordiske Natur skinnede igiennem i en langt mere ukrommet Hviagtelse for christelig Tro og Levnet. Han kom til Moderlandet og op slog sin Lærestol paa den hasovaagne Høiskole, det var ei sliq søvning Tale han førte, som den der saa tit udgaer fra Katedre, og nygærrige Ungersvende folkedes omkring ham. Gaa forstode noget Sammenhangende af hans, med mange Konfjord udsprede Tale, og det var godt, men det kunde alle forstaae, at han lod haant om den Dphlysning, der hidtil var udbasuneret, at han talte med en forbausende Erbdighed om Christus og Hans guddommelige Rang, at han haanede den danske Læseverdens Afguder: Kotzebue og Lafontaine og henpegede paa Shakespeare og Göthe, som anderledes Digtere end den Giot

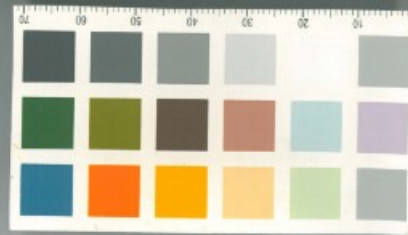
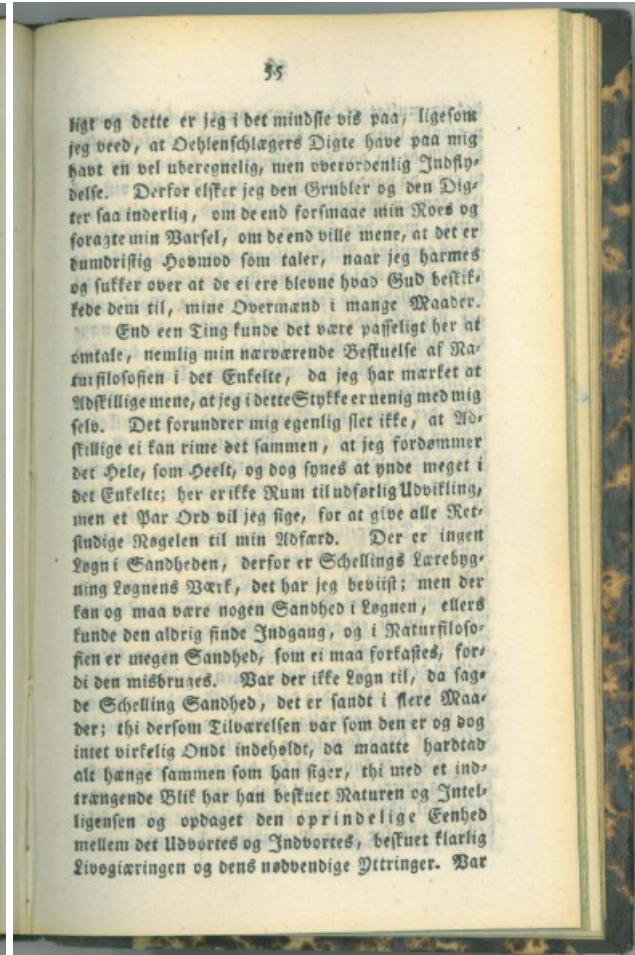
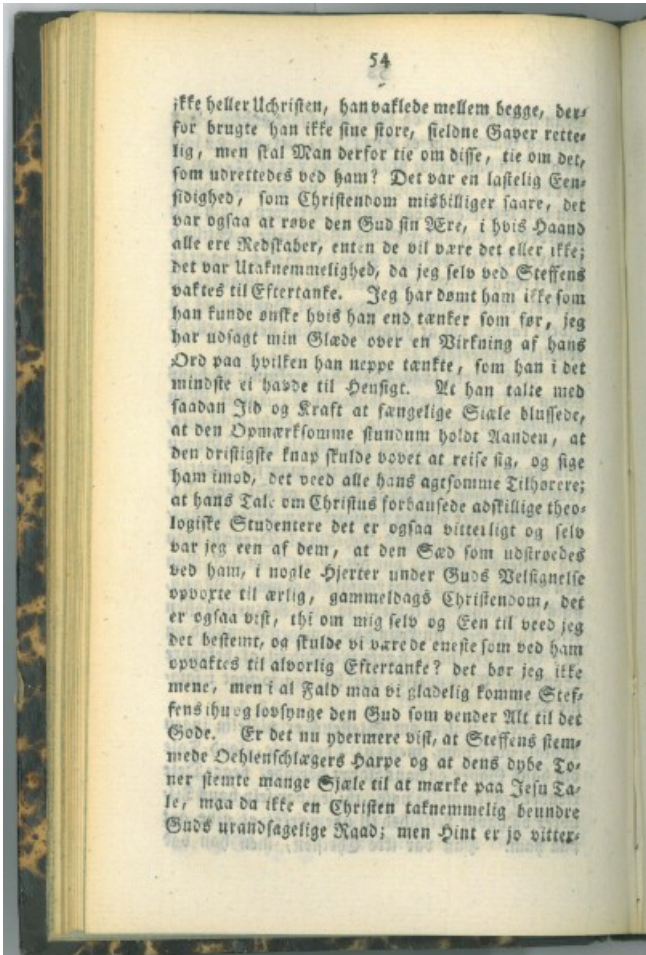
Man nævnede saa, og dette var saare godt. Han kom og svandt som et Luftslyn, det var ogsaa godt, thi han havde vist ellers forvirret, om ei forrykket, mange Hierner; nu derimod vakte han kun Esfertanke og mangt et Kraforn, som han udsprede er vist under Guds Betsignelse i Stilhed opvoret til at være god Krugt. Fort maatte han i Guds Ravn, men vilde han udgiere til en ret, rolig Christen, maatte vel Danmark og Norge kappes om at hjembyde denne deres fællede kostelige Fosterson.

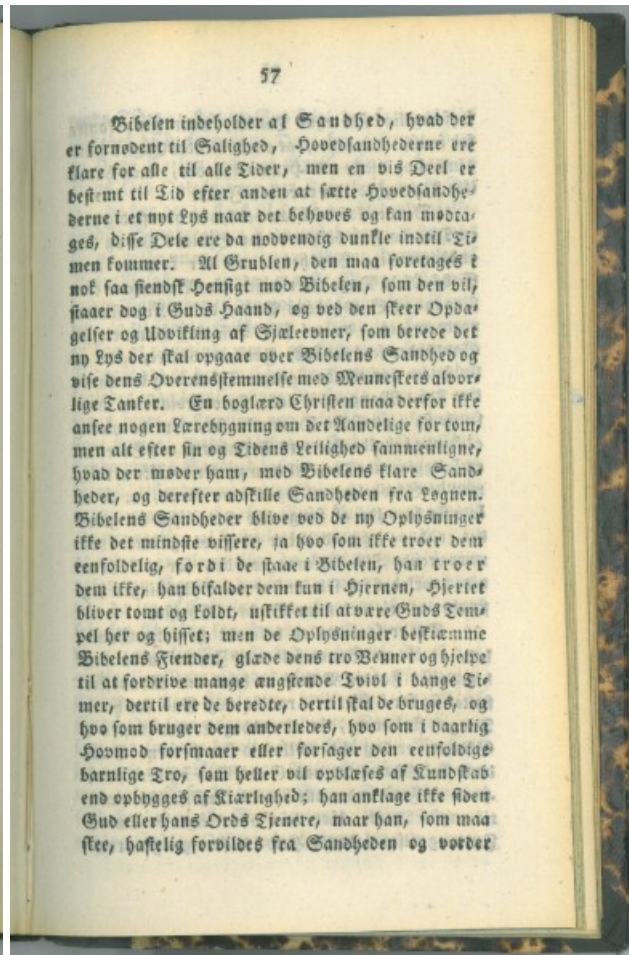
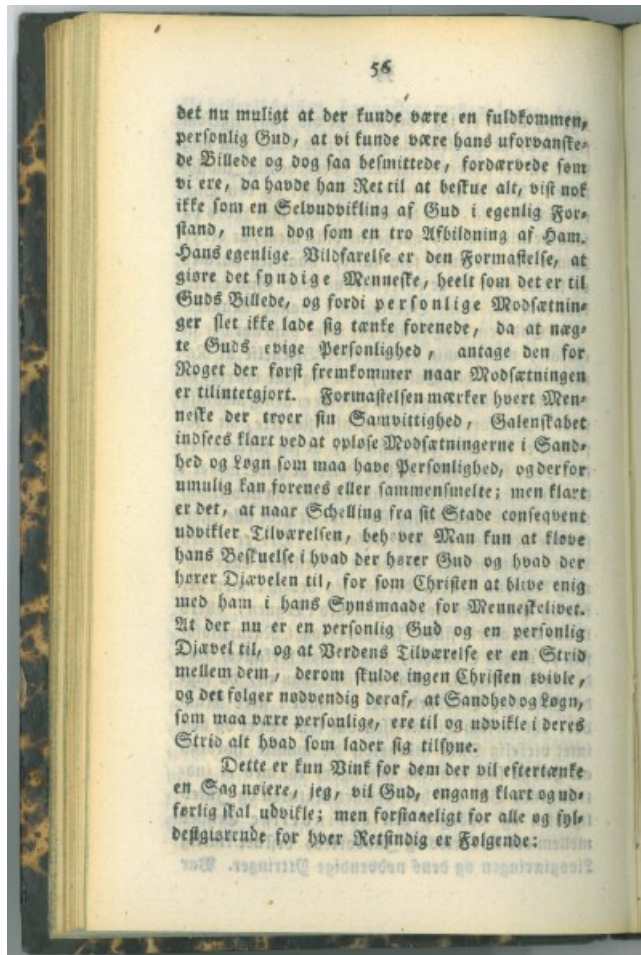
Naar hertil lægges den Bemærkning: at hans Ravn skal med Hæder ihukommes, indtil Man glemmer den store Skjald, Adam Oehlenschläger, hvis Harde han stemte, da er dette alt hvad i Bogen selv siges om Steffens, og nu maa jeg alvorlig spørge, om man ikke heraf kan see at St. var Naturfilosof, eller om jeg dommer den Klogt lamperligere hos ham end hos Schelling? Dernæst maa jeg smilende spørge, om det er en Lovtale? Paa den Raade har jeg holdt Lovtale over mange Mand, hvis Korhaaner jeg kaldes, ja over Naturfilosofien selv, thi at den i sin Egn havde megen Sandhed og er i Guds Haand et stærkt Medskab til at befordre Sandheds Erkiendelse, det har jeg jo sagt i samme Bog.

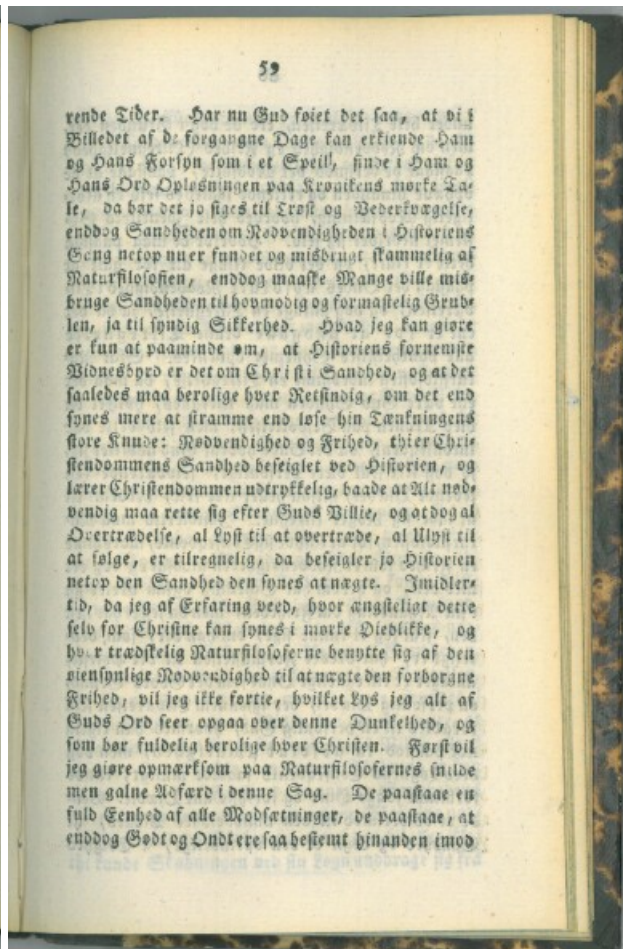
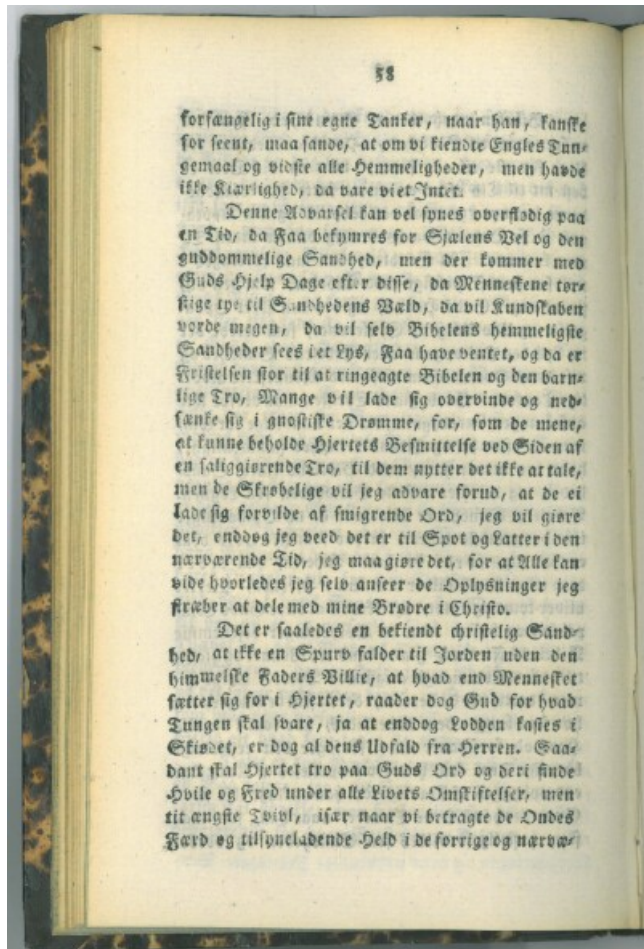
Nei, Taler om Steffens er visse ingen Lovtale over ham, men en, i det Hele, sand Tale om hans Gaver og hans Jdræt herinde, begge Dele kiender jeg temmelig nøie, thi jeg var selv hans Tilhører og havde Leilighed til ubemærket at give agt paa ham. Han var ikke Christen, men han var

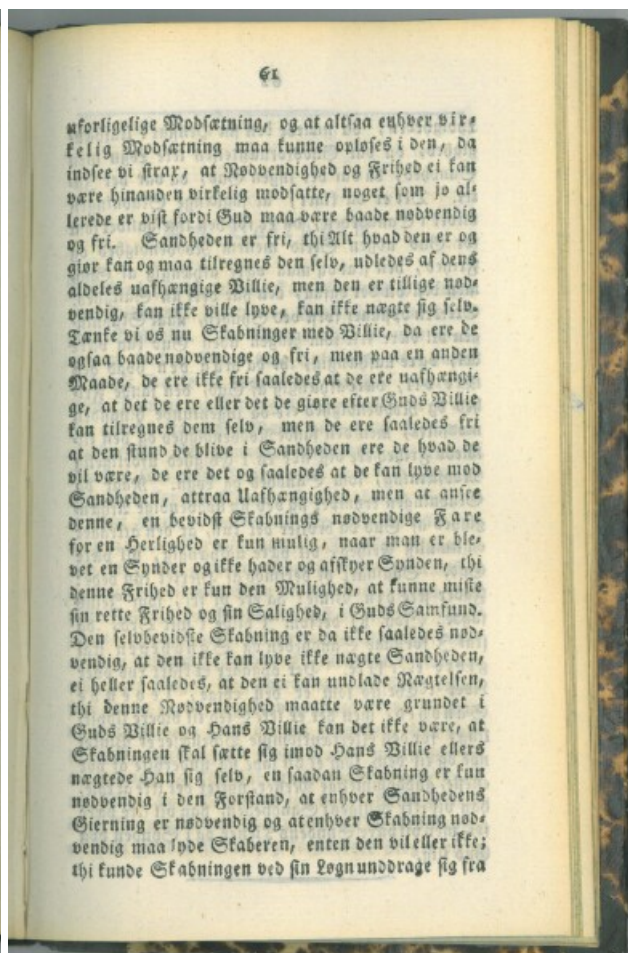
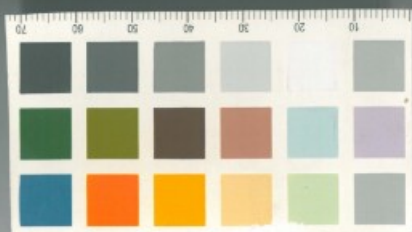
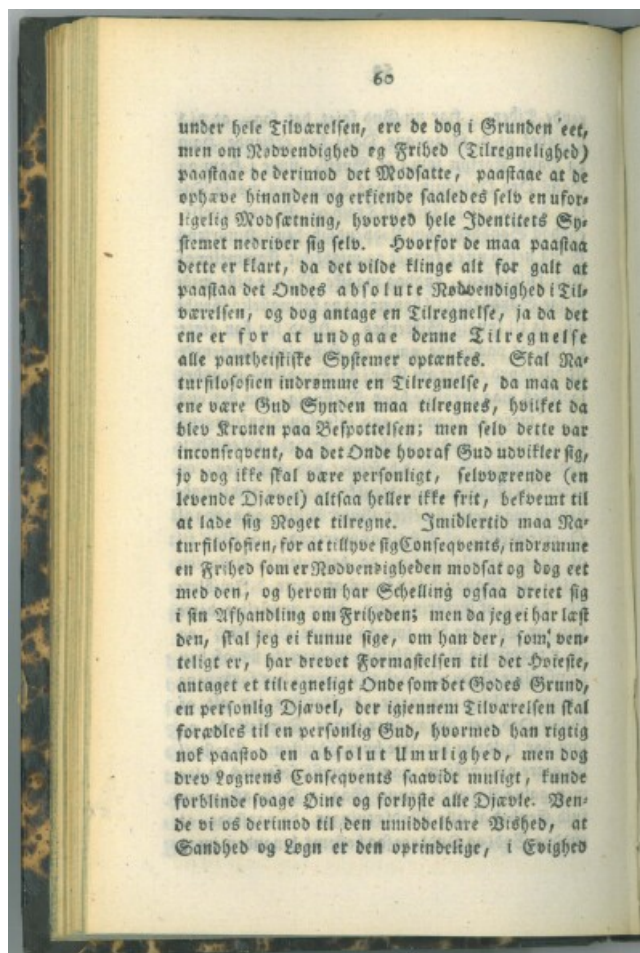
Læsefortællingen og den udbredte Bitterhed. Det

Lybigheden; da naade den sin Hensigt i Uafhængighed, da var Gudsfornegetsen ikke Logn men Sandhed, da var der ingen Gud, da var der Intet. Det er da klart, at saalænge Stabningen bliver i Sandheden, da er for den ligesaalet som for Gud nogen Strid mellem Nodvendighed og Frihed, den skal da maa være afhængig af Gud, men den vil det ogsaa, den har deri sin Salighed. Striden opstaaer først ved Synden, naar Stabningen vil være frie som Ingen uden Gud kan være det, være uafhængig, thi da maa den hvad den ikke vil, være afhængig af Gud, den sande Frihed og Nodvendighed ere da ingenlunde hinanden modsatte, men den sande Nodvendighed og den tilslæde Frihed ere vist nok en i Eviighed uforligelig Modsetning, som Sandhed og Logn. Naar da Stabningen frymper sig ved sin nødvendige Uafhængighed af Gud da beviser det kun, at den attraaer en unatlig Frihed, vil være uafhængig, vil være Gud. Saa snart vi derimod af Hjertet kan bede: *Fader see din Villie!* da ere vi frie, som Jesus sagde: (Joh. 8) dersom I blive i mit Ord, da skal I forslaae Sandheden og Sandheden skal giøre eder frie. Her opgaaer et klart Lys over Livet i Christo som er den evige, *Levende Sandhed*, men her er ikke Sted til videre Udoifling; for den eftertanflemme *Bhelsafer* er Vinket nok og til den, som ei vil lade sig undervise af vor eneste, guddommelige *Mester*, nytter det ikke at tale, han vil ikke helliges i Sandheden, han vil ikke være fri, men vil være Syndens Tjener og i Synden dog Gud liig.

